

Wüster – la *gestaltende* (krea) lingvoscienco povus nomiĝi *Sprachplanung* (lingvoplanado). La termino *Plansprache*, t.e. *planlingvo* kiel sinonimo de „interlingvo” en sia senco kiel konscie laŭplane konstruita lingvo, estis relative rapide transprenita de germanaj kaj esperantistaj aŭtoroj kaj estas ĝis nun uzata. Aperis eĉ la termino *planlingvistiko* kaj samnoma esperantlingva revuo.

Evidente, Wüster ne antaŭvidis la specifan uzon de termino *lingvoplanado* (language planning) por la celoj de etnolingvoj. Tiun ĉi terminon, aperintan en 1944 en la libro *The loom of language* de Frederic Bodmer, uzis en 1957 Uriel Weinreich, la estro de la jida katedro en Kolumbia Universitato en Novjorko, kiel titolon por sia seminario. Lingvoplanado tiam efektive koncernis ellaboron de jam ekzistanta(j) etnolingvo(j) aŭ dialektoj por nacia uzo, ekzemple de la novhebrea (ivrit) kaj norvega (nynorsk kaj bokmål). En tiu senco priskribas lingvoplanadon (ĝuste rilate al la norvega lingvo) la norveg-usona skandinavisto Einar Haugen, en 1959, kiel aktivecon de ellaboro de normiga ortografio, gramatiko kaj vortprovizo de la lingvo por parola kaj skriba uzo de lingvokomunumo, kiu ankoraŭ ne estas homogeno. Lingvoplanado inkludas normigan laboron de lingvaj akademioj kaj komitatoj, ĉiujn formojn de lingva kultivado kaj ĉiujn proponojn por lingvaj reformoj. Pluaj aliaj difinoj vidas lingvoplanadon kiel faktoron de lingva konduto de la komunumo (Thomas Thorburn, Robert L. Cooper) kaj kiel instrumenton por solvi lingvajn problemojn (Brian Weinstein, Jiří Neústupný k.a.).

En 1968, la estona lingvisto **Valter Tauli** venis kun pli larĝa difino, kiu ampleksis internaciajn lingvojn: „Language planning is the methodical activity of regulating and improving existing languages or creating new common regional, national or international languages” (Lingvoplanado estas metoda aktiveco de reguligo kaj plibonigo de ekzistantaj lingvoj aŭ kreado de novaj komunaj regionaj, naciaj aŭ internaciaj lingvoj). En la koncerna libro, titolita *Introduction to a theory of language planning* (Enkonduko en la teorion de lingvopalandado) li dediĉis unu ĉapitron al interlingvistiko:

Interlinguistics can be defined as the science of international language (IL) planning, or more precisely, the branch of theory of language planning which investigates the principles, methods and tactics of IL planning. By IL is meant a universal language to be used as a means of communication by individuals belonging to different language communities.

Interlingvistiko povas esti difinita kiel la scienco pri internacia lingvoplanado, aŭ pli precize, la branĉo de la teorio de lingvoplanado kiu esploras la principojn, metodojn kaj taktikojn de internacia lingvoplanado. Per internacia lingvo oni opinias universalan lingvon uzotan kiel rimedo de komunikado de individuoj apartenantaj al malsamaj lingvokomunumoj.

Klaras – diras Tauli – ke la nuna internacia komunikado per multaj oficialaj lingvoj estas malracia; la plej bona solvo estus, se ĉiu lernus la saman internacian lingvon kiel duan lingvon. Menciataj estas Esperanto, Ido, Occidental kaj Interlingua, tamen neniu el ili ŝajnas esti akceptebla, ĉar ili tro dependas de eŭropaj lingvomodeloj. Tauli emfazas, ke la internacia lingvo nepre devas esti ellaborita de kompetenta sciencista teamo – kaj li rekomendas uzi la anglan lingvon en la intertempo. Kvankam Tauli principe malfermis la pordon de lingvoplanado al planlingvoj, la lingvoplanado estas hodiaŭ ĝenerale vidata kiel maniero solvi la lingvoproblemon de certa etna/nacia komunumo pere de taŭga lingva politiko (elekto de konvena dialekto, ellaboro de lingva normo), ĝi do prefere koncentriĝas al lingvopolitiko de etnaj, precipe minoritataj lingvoj.